

Simplicissimus Budapestje

BEVEZETÉS A KORSZERŰ SZNOB- ÉS HEDONIZMUSBA, VALAMINT AZ ALKALMAZOTT EMBERLESÉS TUDOMÁNYÁBA

Simplicissimus 2018. évi hőse:

Le (ejtsd: „lé”) Marietta, a jarokelo.hu portál projektvezetője

A kitüntető oklevelet december 4-én adtuk át a régebbi kitüntetettek és a Nagy Budapest Törzsasztal tagjai jelenlétében, az Útisz Galériában. Az oklevélen ez az indoklás volt olvasható:

„Mert a jarokelo.hu portál létrehozásával felkeltette Budapest lakosaiban a bennük szunnyadó jobbító szándékot.

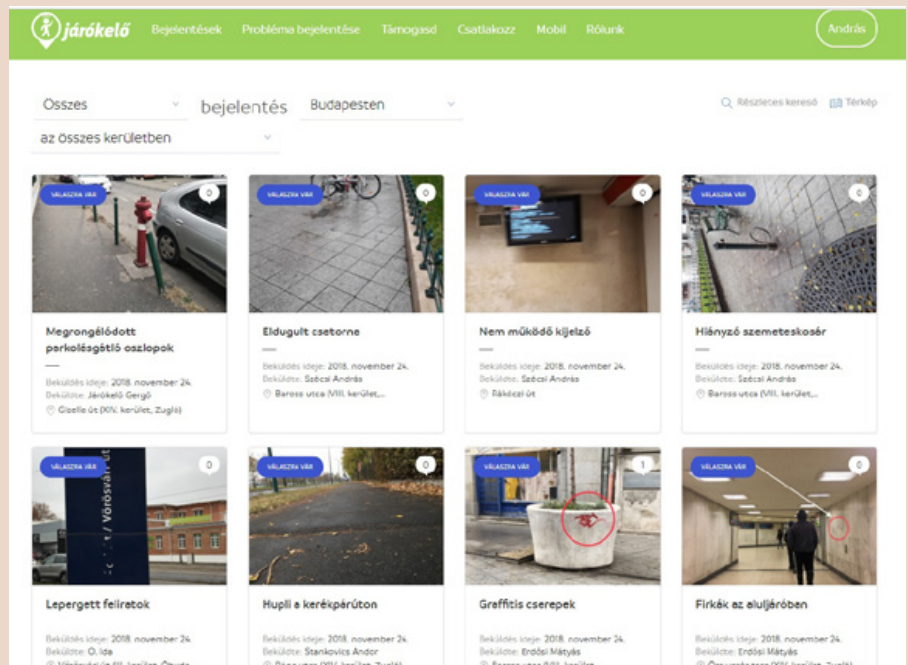
Fáradhatatlan és sikeres ügyintézőként visszadta a hitet a változtatás lehetőségében. Ráveztette a budapestieket arra, hogy a hibajavítás és a karbantartás épp olyan fontos, mint az újat alkotás. Szívós munkálkodásával példát ad a tevékeny, 21. századi lokálpatriotizmusra”.

Az oklevélen kívül a díjazott egy partnere a hagyományok szerint részt vehet még egy vacsorán a díj két kurátorával. Ezt egy olyan vendéglátóhelyen kell elkölteni, amely kevesebb, mint két éve működik. Az idejelleltek: Hilda (V. Nádor utca 5.), Noked csak Dezső! (VIII. Rákóczi út 29.), Stand (VI. Székely Mihály utca 2.)

Hogyan működik a jarokelo.hu?

A csinos, jól áttekinthető honlap ezzel a felhívással kezdődik: „Lépj, ha az illetékesek nem teszik meg az első lépést! A Járókelő.hu-n fogadjuk a köztéri problémákról szóló bejelentéseket, továbbítjuk őket az illetékes hivataloknak, és a választ közzéteszük.”

A konkrét teendők: „A problémákat a főoldalon található Probléma bejelentése gomb segítségével küldheted el nekünk. Ehhez rövid címet és leírást kell adnod az esetről. Azt is jelöld meg, milyen kategóriába tartozik a probléma (pl. forgalomtechnika, kátyú stb.), a térkép segítségével pedig add meg a probléma helyét és tölts fel egy vagy több fényképet, vagy akár linkelhetsz videót is róla.”

A részletes folyamat vázlata így néz ki: Elküldjük nekik a bejelentést — Ellenőrizzük a bejelentést — Ha esetleg további információra van szükségük, mielőtt továbbítják a bejelentést, azt is jelezni fogják neked — Továbbítják az illetékeseknek — Megérkezik az illetékes válasza — Ha a címzett nem válaszol 30 napon belül, akkor a problémát újraküldjük, majd 60 nap után automatikusan megoldatlannak minősítik. — Írnunk kell, ha megoldották a bejelentésünket. Ha bejelentőként vagy mások hozzászólásban megerősítjük, hogy a problémát az illetékes elhárította, úgy az ügyet megoldottnak tekintik, ilyenek is jelzik a honlapon. — Negatív vélemény esetén a bejelentést újra elküldjük az illetékesnek felülvizsgálásra.

Az önkéntes köztéri problémajelző projekt eddig 20 településen (Alsónémeditől Veszprémig) összesen 21 308 (!) problémát oldott meg. Az ügyek zöme budapesti. Je-

lenleg (2018. november 20.) 5252 a megoldásra váró ügyek száma. Az elégedett felhasználók száma ezen a napon 8682 volt.

Le Marietta válaszai Simplicissimus kérdéseire

2012-ben még a szlovák „Odkazprestarostu” azaz „Levél a polgármestereknek” mintájával dolgoztunk, tőlük is kaptuk meg az első Járókelő szoftver kódbázisát. A legelején két segítőm volt, Barkóczy Dávid és Balog Zsolt, mindketten régi barátaim. Most hárman rész-, illetve főállásban dolgozunk a Járókelőnél, 38 önkéntes tagja van a csapatnak. A legelső ilyen platform egyébként a Fix My Street volt, amit egy my Society nevű civil szervezet indított el Angliában. Nem, szerintem nem furcsa a nevem és teljesen átlagosan nézek ki. Ha nem emlékeztetnének rá mindennap, hogy furcsa vagyok, akkor nem is tartanám furcsának magam. Sokan kérdezték már, hogy miért érzem fontosnak, hogy ilyen komolysággal álljak le megtárgyalni ezt a kérdést minden egyes alkalommal, miért nem örülök a kíváncsiságnak. Azért tartom fontosnak elmondani, hogy nem szeretek erre a kérdésre válaszolni, mert én azt látom benne, hogy újratermel olyan sztereotípiákat és kulturális gyakorlatokat, amiknek én nem szeretnék a része lenni. Nagyon sokan vannak még hozzám hasonló helyzetben

HA MEGOSZTOD, MEGOLDOD.

A Járókelő oldal 2012 óta segít a városlakóknak abban, hogy bejelenthessék a kátyúkat, letört szemeteseket, lekopott zebrákat és egyéb közterületi problémákat a lakóhelyükön.

Bejelentek egy problémát

olyanok, akiket valamiért „furcsának” tartunk, és nem engedjük meg nekik, hogy ne a „furcsa” vagy a „más” pozíciójából válaszoljanak. Egyébként az apukám vietnami. 2012 óta dolgozom a Járókelőn/Járókelőnél, csak az intenzitás változott aszerint, hogy éppen mennyi szabadidőm volt, vagy éppen volt-e munkabérré pénz, és ezt hogyan osztottuk be. Amikor olyan időszakok voltak, amikor a Járókelő kisebb része volt az életnek, akkor civil szervezeteknél dolgoztam például az Átlátszónál vagy a K-Monitornál, menetközben lehúztam két évet Londonban is egy fenntartható közlekedést és egészséges életmódot népszerűsítő cégnél. Az ezek előtti előző életemben főként újságírással és televíziós műsorgyártással foglalkoztam.

Az ELTE kommunikáció- és médiatudomány szakán tanultam főként médiatudományt és mellette egy kis olasz nyelvet és kultúrát. Most pedig a Közép-európai Egyetemen tanulok szociológiát, ezen belül is városszociológiát.

Szokták kérdezni, hogy melyik ügyre vagy a legbüszkébb. Vannak személyes kedvenceim, de igazából minden ügyre nagyon büszke vagyok. A Járókelőről azt kell tudni, hogy ez egy közösségi alapú kezdeményezés, több ezer felhasználó regisztrált, és mára közterületi problémák tízezreit küldték el nekünk és rajtuk keresztül az önkormányzatoknak, szolgáltatóknak. Bármilyen kicsi kátyúról vagy akár egy csomópont átalakításáról, nagyobb beruházásról legyen szó, ha megoldódik egy közterületi probléma az emberek jelzése és a mi közreműködésünk révén, az egy nagyon jó élmény mind a problémát jelző városlakónak,

mind az önkormányzat munkatársainak. Én ezért a folyamatos kommunikációért dolgozom, és arra vagyok a legbüszkébb, hogy elértük, hogy az érintett felek megbízzanak bennünk és egymásban is – az esetek túlnyomó részében.

De vannak azért bőven kudarcaink is... A legtanulságosabb nemrég történt. Egy Budapest-közi település önkormányzatában együttműködést és lehetséges anyagi támogatást emlegettek a megbeszélésünkön annak kapcsán, hogy elindítjuk ott is a Járókelőt egy helyi önkéntes segítségével. Többször visszatértem arra, hogy szeretnék kontrollálni a Járókelőre érkező bejelentéseket, hogy azok milyen kategóriában érkezhettek, én pedig mondtam, hogy olyan megoldást kell találnunk, ahol ők ebbe nem szólnak bele közvetlenül, hiszen a Járókelő a mi kezdeményezésünk, nem módosítjuk csak úgy egy önkormányzat kérésére. Az önkormányzat egyik munkatársa megkérdezte, hogy van-e az a pénz, amennyiért megteesszük ezt, én azt hittem, hogy csak viccel, és folytattam tovább a tárgyalást abban a hiszemben, hogy az ő támogatásukra is számíthatunk a munkánkban, mert azt hosszasan fejtegették, hogy szeretnének a jövőben jobban építeni a lakossági jelzésekre. Mikor egy hét múlva elindítottuk a Járókelő helyi ágazatát az ottani önkéntesükkel, írtak egy haragos levelet, amiben számon kértek, hogy miért indultunk el az ő jóváhagyásuk nélkül. Támogatásról már szó sincsen, ami nekünk nyilván azért fáj, mert civil szervezetként az adományok a legfőbb bevételünk. Ezt a végkimenetelt én vezetőként egyértelmű kudarcként élttem meg, azt hogy nem értettem, hogy arra

kérnek, hogy olvassak a sorok között, mikor elég nyilvánvaló szituációt teremtettek erre a tárgyaló felek. Azt is kudarcként élttem meg, hogy végül nem őszinte együttműködési szándék volt a tárgyalás kezdeményezése mögött.

Támogatók nélkül nem menne a munka ilyen mennyiségben. Én nem az a típus vagyok, aki könnyen kér anyagi támogatást, de a Járókelő révén megtanultam, hogy nem szégyen megkeresni a lehetséges támogatókat azzal, hogy járuljanak hozzá a kezdeményezésünk fenntartásához és sikerre viteléhez. Így sikerült idáig eljutnunk többek közt a Concorde Értékpapír Zrt. anyagi támogatása révén, de sokan támogattak minket szolgáltatással is, ilyen volt például a Mito vagy a Precognox. A támogatókeresés egyébként folyamatos, gyanítom, hogy ez olyasmí, ami soha nem zárul le egy civil szervezet életében.

A budapesti önkénteseink száma ez év októberre több mint a duplájára nőtt a tavalyihoz képest, a jövő évre a célunk az, hogy a vidéki településeinket (Debrecen, Székesfehérvár, Pécs stb.) erősítsük önkéntesek számában és helyi aktivitásban is.

Büszke vagyok arra is, hogy ha „elütne a villamos”, a projekt biztosan folytatódna.

Simplicissimus szabadságra megy

A Simplicissimus álnév először 1993 tavaszán jelent meg a 2000 folyóirat hátlapján, az akkor indult Urbi&Orbi rovat alatt. 2009-ben költözött át a Budapest hasábjaira. Sokan tudják, hogy ezt a szerző *Grimmelshausen* (1622–1676) német regényírótól vette kölcsön. Ő egyébként olyan jól őrizte inkognitóját, hogy csak 1837-ben derült fény kilétére. Simplicissimus legjobb barátja, Complicatus is fel-feltűnt ebben a rovatban. Simplicissimus portréját *Orosz István* grafikusművész rajzolta meg.

Azért választottam a „lehető legegyszerűbb lélek” jelentésű önirónikus álnevet, mert szerettem volna kiélni – gondolatkísérletek formájában – városjobbító gondolataimat, melyeken egyfolytában töprengök. Nagy öröm volt ezeket olykor Complicatus jóval földhözragadtabb hozzáállásával ütköztetni.

Januártól egy ideig ne keressék az olvasók ezt a rovatot, tíz év után a szerző „tanulmányi szabadságra” megy. A jövő évben újra akarja írni Budapest angol, illetve magyar nyelvű portréját. De lehet őt követni a Facebook oldalán, sőt, Twitter, illetve Instagram csatornáját is pörgetni kívánja.

fotó: Mirkó Mihály